

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Solen og Jorden.

Citation: Richardt, Chr.: "Solen og Jorden.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 130. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt01-shoot-workid70441.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

Solen og Jorden.

I.

☒ Nu daler den straalende Sol,
og en Høstak er nok til at dække
Lyset som naaer
Alverden over;
Jorden slører sig til,
dens Brudgom er borte.

☒ I Aartusinder var det som nu.
Lige blankt er Solvognens Guld,
lige friske de purpurne Roser,
Dagkongen rækker sin Brud
i Skilsmisens Stund.
Hvad Abraham saae fra sit vandrende Telt,
131 Seer Bonden fra Kæmpehøjens Stene;
»nu synker Solen!« har de sagt,
den Ene med den Anden,
og de seneste Slægter vil sige som de.

☒ Anderledes Granskerens Tale.
Som Kysten sejler for Sømandens Blik,
sejled i lange Tider,
Dag ud, Dag ind,
den dalende Sol,
til en Lærd i sit Kammer
med hviskende Mund siger Nej!
Og Verden bekjender med ham :
Det er os der sejle!

☒ Saadan i Menneskets Liv.
»Gud har forladt mig!«
sukker din sørgende Sjæl,
naar Mørke falder over den,
og Lys Du ej seer; -
Kjære! det er Dig,
der er vejet fra Ham!
Stiger Du paa Bjerget,
da seer Du ham igjen;
og svinger Du Dig en Tankeflugt
fra Vuggen og til Graven,
fra Pol til Pol:
Da er Han altid hos Dig,
gaar aldrig ned.

132

II.

☒ Men som i Aarets vxlende Løb
den vældige Sol
synes at skue vor Jord med vxlende Sind;
som han i Vintren
gjør hende sparsomt Besøg,
mens i sin hvide Seng hun venter de Spæde,
men med tusinde Kjærtegn
hilser den myldrende Flok;

som han ved Sommer,
en grusom Chronos,
myrder sin egen Slægt med fortærende Brand:
Som han i Høst,
lig en angrende Fader ved Barnets Grav,
gyldner en Bronceskov
til Minde om den, han har gulnet,
og vender sig bort,
mens Stormene sprænge hans Værk -
saa vextende, saa foranderligt
synes i Tidernes Løb Guds Aasyn mod os.
Ligner Abrahams Ven
den Gud, som i Ørken
truer et tilhyllet Folk?
Og Han,
som ved sin Tjeners Mund bereder sig Offer,
er det Ham som raaber:
Offer behager mig ej?
Gud har forandret sig, saa seer det ud;
nej, som Tidernes Vexel
virkes ved Jordens Løb, mens den lysende Sol
133 er hvor den er
og altid den samme:
Saa har Menneskets Aand om den Evige kredset,
styret og draget af Ham.